

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će!
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoju mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždu łobotu w Smolerjez knihicziščjezni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž

1. njedžela adventa.

Rom. 13, 11—14.

Rjane su wotměnenja čašow w pschirodžinym lěcže; my jich njechali parowacž. Ale wjele rjeńšche su wotměnenja čašow w zyrkwiny lěcže, a šchtóž je jich žohnowanje na šebi šhonił, tón pschezo sašo rad na nje špomina. Pschirodžine lěto naž psches Bože skutkowanje w štwórbje wjedže, zyrkwine lěto psches Bože skutkowanje sa nasche wumoženje a šwjeczenje. Wotměnenja pschirodžineho lěta pschěd nami bohatstwo šemškich Božich darow wupšchestrěwaja, zyrkwine lěto nam bohatstwo njebjeskich Božich darow pschědštaja a poškiczuje. Tam widomne šlónzo knježi, tudy to njewidomne šlónzo žiwjenja, Jesuš Khrystuš. Tam widžimy, kajke plody šemja dawa, tu widžimy, šhto s njebjěš pschikhadža. Tam měšniki rěťaju: nalěčžo, lěčžo, nalyha, šyma, tu rěťaju: Bethlehem, Golgatha, šemške Jerusalem, njebjeske Jerusalem. Tam šlyšchimy: Bóh je njebjo a šemju šczinił a jej se šwojim šłowom šdzerži, tu rěťa: To šłowo šczini šo čžěło a bydlesche mjes nami, a my widžichmy jeho krašnosć. Dženka sašo do noweho zyrkwineho lěta šastupimy a šo pschihotujemy, te wulke škutki Bože sašo pschěhodžicž. Kajku šlužbu čže přenja njedžela noweho zyrkwineho lěta nam wopokašacž? Wona naž na krašny adventski trošcht a na šhutnu adventsku pschikšluschnosć dopomina.

1. Nóz je šo minyła, džěń pak je šo pschiblizil. Šak rjenje je s tuthy šłowami to wulke pscheměnenje wopišane, kotrež bě šo štało, jako Šbóžnik do šwěta pschindže, a šo pschezo hiščeže štawa, hđžež šo wutroba we wěrije jemu wotewrja. Přjedy hacž Jesuš do šwěta pschindže, bě nad nim nóz. Čžłowjetojo, psches hrěch šašlepjeni, běchu wěru do praweho Boha šhubili, do žalošnych hrosnosćow šapadli a s tym šo nadžije na wěčne šbóžne žiwjenje wšdali. Drije w dnjach štareho šluba šlónzo hnady a pošnacža šapocža škhadžecž; ale widžecž běchu jeno te přenje pruhi. Šašny džěń je hacž Khrystuš pschinješł. Ale tež tehdy njebě čžemnosć nožy s jeny m rasom pschewinjena. Šeno po nēcim šwětko ššchěšczijanškeho pošnacža pschitke kraje a ludy pschěndže, doniž škónczuje tón wulki džěń došonjenja njesašwita, hđžež čžłowjeka šhu w mrocželach njebjěšow šo šjewi a pschěd jeho šlyšczom wšchitka čžemnosć roščžěťa. To šawoł mēni, hdyž tu rěťnje: nóz je šo minyła, džěń pak je šo pschiblizil, a na to dorasnje wobšwědcža: nasche šbože je něť bližšche, hacž hdyž my š wěrije pschindžechmy. Tutu wulku wěrnosć čže nam džěńšnišcha přenja njedžela adventa s nowa pschěd woczi štajicž. Šako šwjaty pošol wona na čžole zyrkwineho lěta štejo tu trošhtapołnu powjescž pschipowjeda: nóz je šo minyła, džěń pak je šo pschiblizil. Njeje tež něťo hiščeže wošprijedž ššchěšczijanštwa mnohich, kotřiz w čžemnosći hrěšneho šadžerženja a w mrocže štruchleje wěry šedža? Pschezo sašo do hrěchow šapaduja, kotrychž šo šami hanibuja, kaž s putami

ko na swoje požadoscze swjasani czuja, kotrež jich sašo a sašo t padej pschinješu, we wojowanju pscheczimo hrěchej jeno swoju njemóz nashonja. Woni šebi njeswěra, doměrnje temu wulkemu Bohu swoju wutrobu wuřypacz, kiž je tola swojeho Šsna do šwěta pošla, so bychu wschitzy, kiž do njeho wěra, šhubjeni njebyli, ale wěczne žiwjenje měli. To šu czi, kotrymž chze tutón advent to wješeke pošostwo pschinješć: Šbóžnik je šo šjewil, móg hrěcha je psches njeho šlemjena, šlónzo hnady je w nim šhudemu cžlowjestwu šesthadžalo. Tutón Šbóžnik chze w nowym žyrkwiny lěče i nowe lubošču w Duchu, šlowje a šakramentomaj t nam pschinić. Šdžež wón do wutrobom a domom šacěhnje, tam wón móg, šwětlo a žiwjenje pschinješe, šo šo nóg minje a džen noweho žiwjenja šašwita. Njeje to šbóžny trošcht, kotrehož šměmy šo w tutych adventškich dnjach wješelicž? Abo nješy ty hiščcže nicžo wo tym nashonil? Šsu wschitke te rjane adventške cžafy, kotrež šy hižom šobu šwjeczil, nimo tebe šchle bješ teho, šo šo tež w twojej wutrobje a twojim žiwjenju ščěny nozy minychu a nowy džen šašwita? Wopomni tola, šo šo ty i šbóžnym lětom pschezo bóle temu dnjej bližiš, kotryž budže hrěšnikěj džen šuda, šwěrnemu džešču Božemu paš džen šboža!

2. Čim wjetšči paš je adventški trošcht, na kotryž naš japoščtoł dopomina, čim waznišča je tež adventška pschišlušchnošć, kotruž wón nam na wutrobu šladže. Šdžyž je šlónzo šesthadžalo a se šwojimi šlotymi pruhami mrototu a šurjamu roščěrja, ludžo se španja šlawaju; nózne woblecženje šo wušlěfaju a draštu, šajtaž šo wodnjo nošy, šo woblekaju a na to do džěla du, šajtaž šebi šemške powołanje žada. Šchtož šo paš hiščcže se španjom helcži, hdyž šlónzo hižom wyšoko na njeby šteji; šchtož šrijedž běleho dnja hiščcže w nóznej drašče šhodži; šchtož w šdraščěnjju a woběndženju pschistojšnosć a dobry porjad šaprěwa, kotryž šebi šwětlošč dnja žada: teho i pošnym prawom jako lěnjeho njeporjadneho a nje-pschistojšneho cžlowjeka šwarimy. Šchtož paš we wschědnym žiwjenju jako pschišlušchnošć a dobre wušchnje płacži, to japoščtoł na duchowne žiwjenje naložuje, hdyž naš napomina: dokelž tón cžaf wěmy, šo je šchunda tu, šo bychmy se španja šlawali, dha wotpoložmy tehodla škutki cžěmnoščcže a woblecžmy šo brónje šwětla. Njeje to ša šchescžijanstwo hańba, šo je hiščcže telko jeho šlawom w putach duchowneho španja šwjasanych? Njeje to šrudoba, šo tajzy, kiž mjeno šchescžijana nošča, hiščcže we womasanej drašče hrěšneho žiwjenja šhodža a škutki cžěmnoščcže dokonjeja? Někotryžkuli nicžo lěpšče nješnaje, šhiba něšcto dobrego jěšč a picž. Bohužel mnošy niz jeno šwoje šamšne cžělna a duchowne mozy, ale tež šbože šwojeje šwójby psches wobžranstwo a wopištvo šanicžuja. Šelko hrěchow njepóččiwošćcže a njecžistoščcže nóg se šwojim šchlewjerjom njepšchikrywa! Šelko šwarjenja a šawišcže šrijedž běleho dnja bješ haniby na šlawne nještupa šamo pola tajšich, kiž dnyrbjeli šo psches šwjaški šwě a pscheczělštwa mješ šobu šwjasani šacžuwacz! Njerěka dha tež wo naš: Šlóg je šo minyła, džen je šo pschiblizil; naše šbože je nětko bližšče, hacž hdyž t wěre dóněžcmy? Šaj, nóg je šo pola naš minyła. Wny nješšmy wjazy w pošanskej njewědomošći wo Bošy a bójškich wězach. Wny wot maloščcže šwjate pišmo wěmy, kotrež móže naš t šbóžnošči rostwucžicž psches wěru do Šhryštusa Šesusa. Šbóžda njedžela naš na naše šchescžijanske

pschišlušchnošćcže pošasuje. Šbóžde žyrkwine lěto nam te wulke škutki Bože t našemu wumožěnjju pschpowjeda. Šnjesowy Duch na našchich wutrobach wučžo, pošhostajo, napominajo, troščtujo džěla. Šaj, džěni šboža, w kotrehož šwětlo móžemy pucž do njebyš namafacz, je t nam pschischol. Šacž budže hiščcže dolho tracž, abo hacž šudnik hižom pschěd durjemi nještej? Duž wotpoložmy tola škutki cžěmnoščcže a woblecžmy šo brónje šwětla! Wošebje pschi šapoczatku žyrkwineho lěta, hdyž chze našch Šnjes a šral šašo do šwojeje wošady šacžahnyč, dnyrbi šo wschitko wotštronicž, šchtož mohlo jeho šrudžicž a jeho pschindženju do našchich wutrobom šadžěwacz. To šbóždemu, kiž chze w prawym šmyšljenju advent šwjeczicž, płacži: woblecž šo brónje šwětla! Šaj, woblecž šo Šnjesa Šesom Šhryšta šameho; nječ šo twoje žiwjenje jeho šwjatemu žiwjenju pschezo bóle runa! Šaš šo w twojim žiwjenju to napominanje našcže epistle pschezo šrašnišcho dopjelni: šhodžmy poščiwje, jako wodnjo. Šaš móžesh niz jeno šwojemu Bohu a Šbóžnikěj t cžescži žimy byč, ale tež tym, kiž šu wokoło tebe, žohnowanje byč. A čim bóle w šwětlo šhodžiš, čim bóle budže twój Šnjes, ta šašna šernicžka, hižom tu šwój advent pola tebe džeržecž, doniž cže nješawoła do wěczneje šašneje domišny tam šorjeka.

Šamjen.

M. w Hr.

Twój kral šo bliži!

Twój kral šo bliži, šchescžano,
D wotewi dom šwój jemu!
Šón šhotuj cžiste bydleńcžto
A wotšant' hrěchej wschemu;
Tež i wěnzami a palmami
Nječ wón šo rjenje wudebi
Ša hoščza wyšokeho.

Twój kral šo bliži, šchescžano,
D wotewi wucho jemu!
Wón šhlěb ma šlowa Božeho,
Duž šlódny šhwataj t njemu;
Kiž pucž je, wěrnošć, žiwjenje
A šchemi i wodu wěcznoščcže,
Š tym dži na cžerstwu paštu!

Twój kral šo bliži, šchescžano,
D wotewi rót šwój jemu!
Šwědcž ša njeho, džerž, pošnaj šo
Še šralej njebyštemu!
Wón nočze žanu pošojcžnošč,
Wón žada wěrnju pošojnošč,
Kiž špěwa šosianna.

Twój kral šo bliži, šchescžano,
D wotewi dušchu jemu!
Šdyž štarošć, šorjo, šubjenstwo
Čže tyšči, dha dži t njemu;
Wón wotpočžint a pošoj je,
Š nim wutroba tu t měru dže,
Še cžafnje, wěcznje šbóžna!

K. A. Fiedler.

Šwěda i Šakuba šendže a šzeptar i Šsraela šlawje.

4. Šbóš. 24, 17.

Šileam bu wołany, šo by Šsraela pošla. A wón to čyšče. A jako šwój rót wotewri, wón žohnowasche, město šo by pošlaw. Wóh wodži wšat cžlowjetow kaž wodomu řěki, šo dnyrba cžinicž,

niz sčtož kami chzedža, ale sčtož wón chze. A tak tehdy Bileam Sfraela žohnowasche a jemu Sbožnika flubi. To, sčtož je wón tehdy flubit, je so dopjelniko. Ta hwěsda je sčstka. Khrystuž bē tuta hwěsda a wona bē sčsthadžata, jako Marja swoje džěc do žlobika položi. A nětko wona hiščeže pschezo hwěczi, a m kmy w jejnym hwětle tak sbožowni! Dži ke khoremu a rjek t njemu: Sa chzu czi 100 000 toleć dacž, ale sa to dyrbić i pomjatka a wutrobny swojeho Sbožnika puschežicž a so jem wotrijez. Wy ty jenicžkeho namakač, kiž by twoje pjenjesh rodžil. Albo hdy by něchtó t hrěschneje pschischol, kiž psched swojim Sbožnikom fleczi a wo wodače swojeje winy proby a jemu by so ka wjetšche kamjenje so do boka smjetaju a to njerune so wuruna. wotšchemjazy wolij ta wěstosčž do wutrobny lafa, so jemu Khrystuž wodača, a wón by psched sobu durje wěcžneho žiwjenja wotew wutrobu tež wjele tajkeho leži, sčtož tam nješluscha: to je twoje rjene widžak, — haj hdy by něchtó tajkemu wjele millionow tolećjedobre waschnje. Kak lohlo so roshněwasch, kak rad ludasch a poskicžik, wot njeho šebi pač žadač, so ma Khrystuža puschežicž a hajesč, kak bližičeho hidžišč, kak nješmilny šy pschečžiw so se swoje hrěschnej winu dale nošhčž, dha by tajki swoje hudemu, kak mačo so modlišč atd. To pač šu wscho kamjenje, pjenjesh wschē šako sobu domoj wsacž dyrbiak. Džak budž tehodla ž dyrbja i pucža prjecž, je-li so ma Khrystuž do twojeje wutrobny Bohu, so nam Khrystuž jako ta prawa hwěsda hwěczi.

Khrystuž pač je tu tež „šzeptar“ mjenowany. To nam jeho jako nascheho praweho krala psched woczi staja. Wy mamy jeho sa krala. A wón ma naš sa swoj lud. Psches to je wón šako šaložk a korjeń nascheho sboža. Rijana wěz je wo mudreho, hwěrneho, móžneho krala. Sa lud tajkeho krala je derje starane. Ničtó pač psches nascheho njebjeskeho krala njeje. Ani jenicžkeho pobbana tón i wocžow njepuschežiczi. Sa kóždeho ma, sčtož trjeba, a na pošledku hiščeže, hdyž nam ludžo wěnzny a palmy dawaju, kiž šu prjedy šwiadnjene, hacž so dadža, ma wón sa naš kónu žiwjenja. Nam derje tajkoy' Knjesa! Kóždy šchescžijan, kiž so pod tutym kralom něčžoho boji abo strachuje a šebi cžežke myšle cžini, so pschehrěšči. Semu chzemy so doměricž a t njemu modlicž: Pschidž t nam twoje kralestwo!

Pschihotujcže pucž temu Knjesej!

(Sej. 40, 3.)

To Sešajaš do swojeho luda woła. Wón do dalokeho pschichoda hlada. Krašny napohlad so jemu tam šiczi. Šsyn Boži, šwjaty a móžny, cžiči a pomoznik je na pucžu. A wón je so runu šmuhu do Sfraelskeho luda nastajik. D, teho tola lud wotpošacž nješmē, tón dyrbi rumne a rune a pošypane pucže namacž do luda, do domow a do wschēch wutrobow! Duž napomina, proby a wabi wón swoj lud: Pschihotujcže pucž temu Knjesej!

Sažo je Khrystuž t nam na pucžu. Adventski cžaš, we kotrymž we žyrtwi wo Khrystužowym pschichodže šlyšimny a špěwamy, hodowny rócžny cžaš, kiž naš do Khrystužoweho narodneho doma, do hróžicžki w Bethlehemje, wjedže, je tola t temu poštajeny, so šebi na Khrystuža myšlimny, so do njeho wěrimny, jeho lubujemy a jemu i tym do swojeje wutrobny štipicž damy. A tutón cžaš kóžde lěto i nowa psched naš šupi. Kajka je to tola hnada wot nascheho Boha! Šsu tola pschezo někotji, kotjiž přeni krocž tutón cžaš wohladuja, kiž přeni krocž Božu wo Khrystužu šjewjenu hnadu dorošymja. Kak nušne to tehodla je, so Khrystuž t nam kóžde lěto i nowa pschikhadža! Pschi tym je pač tola tež tych wjele, kotjiž šu wotrostli, haj so hižom šestarili, kotjiž pač šu kóžde lěto psches adventski a hodowny rócžny cžaš kaž špizy šchli. Woni widžachu druhich wješelnich, a šami wostachu šymni; woni widžachu druhich w žyrtwi a pschi Božim šlowje Sbožnika pytačž, a šami so sa nim njeprašchachu. Khrystuž dyrbjesche se wschēm swojim sbožom, kiž budžišche jim tak rady dač, nimo nich hičž. Šo bychu tež czi škóncžnje woczi wotewrili, so jeho dohladali a wot njeho wobšbožicž dali, tehodla so wón kóžde lěto i nowa wo kóždeho cžłowjeka durje a wutrobu

škapa. Duž cžimny tež my nětko něšcto sa njeho, sčtož budže, škóncžnje tež jeno t naschemu sbožu: Pschihotujmy jemu pucž!

Kak so to stawa? Šdyž macž swojemu džěcžu wo Šesufu powjeda, hdyž wucžer swojim džěčžom Khrystužowy narod i wutrobnyimi šlowami psched woczi staja, hdyž žyrtwi wošadnych myšle do Bethlehema, Nazareth a na Golgatha wodži, tam wschudže Khrystužeje pucž hotuja.

Tola nješapomni na to najwažnišche, na to mjenujžy, sčtož mašch šam sa so cžinicž. Šchtóž pucž hotuje, tón wotštronja i pucža wscho, sčtož na njón nješluscha. Džeržy so wupjelnjuja, nětko so po tym pucžu lohžy khodži a jěšdži. Psched twojeje wutrobu tež wjele tajkeho leži, sčtož tam nješluscha: to je twoje rjene widžak, — haj hdy by něchtó tajkemu wjele millionow tolećjedobre waschnje. Kak lohlo so roshněwasch, kak rad ludasch a poskicžik, wot njeho šebi pač žadač, so ma Khrystuža puschežicž a hajesč, kak bližičeho hidžišč, kak nješmilny šy pschečžiw so se swoje hrěschnej winu dale nošhčž, dha by tajki swoje hudemu, kak mačo so modlišč atd. To pač šu wscho kamjenje, pjenjesh wschē šako sobu domoj wsacž dyrbiak. Džak budž tehodla ž dyrbja i pucža prjecž, je-li so ma Khrystuž do twojeje wutrobny Bohu, so nam Khrystuž jako ta prawa hwěsda hwěczi.

Bělinka.

Leontopodium alpinum.

Alpen-Edelweiß.

(Ma žadanje pschekožene a tudny wocžišchžane.)

Ma nahlych horach w škónzu šacžewa
Tak i horda cžista kwětka bělinka;
A jejna barba šwěbczi i něžnotu,
Kak njewina so wježe i rjanosčžu.
We alpach, hdyž šmy bliže njebjesam,
Došt hoji tajkim cžistym rjanotam;
Tam próžu plačži rědkosčž rostlinška:
We alpach kralowaza bělinka.

Še Šchwizy młodženz cžehnje na precžki,
Kiž ma swoj dom a dwór na starosčži;
Duž won do dalokeho šwěta dže,
Š tym pač tež šwěru džerži wótečžinje.
Šso w jeho dušchi hori šwoboda,
Ščtož wón tež i kóždym špěwom pošasa;
Wschē kwětki pač, kiž w zusbje widžak by,
Šos njerunachu kwětzny bělizny.

Ščěr šchkalbow nima štrachi sa njeho,
Wschē hory šdadža jemu šchpatne so,
Šdyž sa lubu wón kwětku pytačž ma,
Kiž lutka šama luka se šněha.
Wschak luba, kotruž wušwoli wón šej
A sbožowny i nej pošdže t wotštarjei.
Ma pschidostacž ja lubosčž, sa šwěru
Tež t myrcže hiščeže něžnu bělunku.

Tam i wyschiny, hdyž šteji žyrtwicžka,
Šdyž lóš a šněh cžěr husto šadžewa,
Šwóncžl škóžžbne šynki ščeje t dolinje,
Šo šwěrnny štarž we alpach wumrjek je.
Šam jeho i domu nješe šuššodstwo,
Š debi jemu mače byšleńcžko;
Š šacžčž pač jako pychu najrjeńšchu
Š položichu hiščeže — bělunku!

Roskudžazy šón.

We šwojim wóšomnatym lécze — tak powjeda se šwojeho šhonjenja wučzeny muž — jako bėch na wšchschej schuli, mi Wóh špodžiwny šón póšła. Moja macz bėšche jara pobožna žona. Šejne najwšchsche žadanje sa šwoje džėczy njebėchu senište kubla. Wona mėjesche to jeniczke žadanje, so mohla šwoje džėczy w njebješach trjechicž. Tež mje bėšche hižom hušczišcho napominała, so bych šo k Bohu wobrocžil, dofelž bėch lohki.

Raž šo mi nėtko džijesche, jako bych we wošebitym ros- wučowanju k wyšokim wučzenym w hromadže šedžal. Mój bėch- moj runje na tym, nėkajki czežki nadawł dofonjecž, jako njejabzy — bėšche šrijedž bėleho dnja — šo šwėtko pocza šhubjowacž. Šola mje moja pobožna macz stejeseche, na druhim bohu tón žyle nje- wėrjazy wučzeny. Šcho k teho budže? šebi myšlach, jako šo dale bóle šacžmi a bėchmož šlóncznje do tofsteje nozy šawalenaj. Štróženje mje nadpadny, ja šo k woknej mašach, so bych jo woczinił. Duž pó cžmje hrosne podobny k cžmowym, cžertowštimi woblicžemi widžach, kať jich woczi na jene mėstno džėchu a so pjašcže pokafowachu. Šcho drje to bėšche, šchož je takšrosšlóbjesche? Ša tež na tule štronu hladach a daloko žyle mažu šwėczku wohladach. Cžim bóle tam hladach, cžim bóle šo tónle šwėtky dypł jašnješche; wón šdasche šo bliže a bliže pschincž. Hižom cžma cžėšasche a šwėtko dobywasche, hačž bėšche žyla krašina rosšwėtlena. Duž w mróczelach jašne šnamjo Šbóžnika widžach, kiž bėšche po šwoje džėczy na semju pschischoł. Wokoło njeho bėchu njebjeste wóšsta. Šeho lubošcžepołne, blyšcžazze, pscheczelne woblicžo nje- móžu wopřacž — to bėšche krašny napohlad. Cži jandželjo wuńdžechu do wšchėch šchtyrojch kónzow semje, wėrjazych šhromadžecž. Tu pošol dušchu k jednoreje šlómjaneje hėty pschijwedže, tam dwė, tši k doma; tam nėlotši k hrodow pschijndžechu. Še wšchėch štron buchhu šem pschijwedženi, ras jenotliwi, ras po wjetšich cžrijódlach. Š kaťej lubošcžu Šbóžnik wšchitkich pschija, kiž bėchu jemu na semi šwėru šlužili a šwėrni wostali, to njemóžu se šlowami wuprajicž.

Šcho pať dyrbjesche šo mnu byčž? Šslušach ja tež k tym šbóžnym? Wo mojej maczeri to wėšcže wjedžach; wo mojim wučerju to runje tak wėšcže wjedžach, so bohuzel k nim nješlušcha; ale šcho ja, kiž wošrijedž njeju stejach? Ša na koleni padžech: „Ach Wóžo, wobrocž mje nėtkle, ale kėtje, kėtje!“ Tola ja šjawnje cžujach, moja modlitwa k Bohu horje njestupašche, wona jeno hačž k wjetšej teje štwy džėšche, w kotrejž bėch. Raž šamjenje tele myšle na mni ležachu.

Duž šo durje wocziničhu. Šašny jandžel stupi na proh; do jstwy nješmėdžesche, ta bėšche šanjeschwarnjena. Wón šo ros- hladawšchi na moju maczer polasa, prajizy: „Ty pój ja mnu!“ Wona mjelcžo džėšche, žane šlowcžko njeprajiwšchi. Ša napjaty cžafach, hačž budže tež mje wolacž. Šlaj, duž šo macz w durjach wobrocžiwšchi šrudnje na mje pohlada a džesche: „Moj šyno, kať hušto šym cže prošyla, šwoju dušchu wumóž. Nėtk je psche- pošdže.“ — Pschi tym pať šo tež hižom durje šady njeje a jandžela šamtnychu. Nėtk bėch ja k tym bjesbóžnym wučzenym šamlutki, a mi bėšche wėšte, šcho budže mój džel tu dołhu wėcznošcž: W towarštwje hrosnych duchow! Pschepošdže!

Duž wozucžich. Šdže bėch? Nunje niž na wėczne šhubjenty. Ša bėch hišcže we ložu a wšcho bėšche šón było. Ale tón Šnješ bėšche šo mnu rėczal. Žanu mjenščinu wjazy cžafacž njechach. Na koleni padnywšchi šo Bohu k wutrobu džafowach, so njeje hišcže pschepošdže. W tutej nozy buch hinajšchi cžlowjek. Wóh bėšche modlitwu mojeje droheje maczerje hnadnje wušlyšchal.

Šchtóž čze nuts, njech khwata!

W jentym k murjemi wobtwjerdženym mėšcže, tak cžitach w jentych starych knihach, buchhu štajnje wjecžor w 9 hodžinach wrota šamkane. Šchtóž tu do teho cžafša njebė, njebu nuts pušc- cženy. Wrotnikfej, kotremuž jara k wutrobje džėšche, hdyž dyrbjachu hušto ludžo, kotřiž jeno mažu kwiłku pschepošdže pschijndžechu, psched wrotami pod hołym njebjom pschenozowacž; tola, wón mėjesche twjerdu pschifasnju, po džewjecžich nikoho wjazy nuts pušcžicž.

Tak kłodžesche tón wrotnik štajnje do džewjecžich kóždy wjecžor daloki pucž k mėsta won, šatrubi na šwoju trubu a wołasche wót- šje: „Šchtóž čze nuts, njech khwata!“ Nėkotryžkuli, kotřiž bė na pucžu, šo šhraba k špėchnišchemu šupanju, hdyž wón tamne wołanje wušlyšcha, ja pschijndže hišcže psched šamtnjenjom wrotow do mėsta. Ššwėrny wrotnik mėjesche potom štajnje šwoje wješele, hdyž jedyn abo wjazy cžlowjekow psches jeho wołanje hišcže hošpodliwu domišnu došcžeže.

Njedyrbjało to, luby cžitarjo, namołwienie ja tebe byčž: Šchtóž čze nuts do wėczneje domišny, tón njech khwata? Njochžesč tež druhich šobu do wėczneje domišny wołacž? W.

Škhód žohnowanja.

Wullotna bėšche šo móž ewangelišcže wėry w Šchtyrskaj wo- pošafala, dofelž je w czežkich cžerpjenjach wutrała; haťle nėtko šmė šo šašo pošneje šwobody šwješelicž. Tam šo psched nje- dołhim cžafšom nėkajki nowy dom pošwjecži. Młody wobšedžer bėšche k wješelom šwój nowy dom natwaril, a hdyž bė dom dofonjany, mėjesche šo tež pošwjecžicž. Wošadžiny duchowny bėšche pschi tym póbla. Šdyž šebi nėtko nowy dom wobhladowachu, šo duchowny džiwasche, hdyž wuhlada, so je škhód, kiž do hornjeho pošhoda wjedže, žyle starý, a pocza šo ša pschicžinu praschecž; pschetož ničtó tola nowu šuknju se starej šaplata njeplata. Młody bur ničžo njewotmolwi, wjedžesche pať duchowneho po tym starým šfhodže horje, pošlakny šo tam, wuczeže nėotre šchrubiki a wotkry na šfhodže deřtu, tak šo bė tam wjetšchi kašcžicž widžecž. „Šohladajcže tu nuts“, bur na to džesche. W hlaj, tam nutskach ležachu tši biblije, tši špėwarške a tši katechizmy. „To šu,“ bur dale rėczesche, „te biblije mojego pradžėda, wullodžėda a džėda. Do tuteho kašcžika na šfhodže buchhu te knihi tak hušto šfhowane, hačž bychu kroatizny wjazy pschischi, dom ša ewangeliškimi knihemi pschepntacž. Šehodla je tutón škhód ša mój dom škhód žohnowanja a dyrbjesche šobu do noweho doma, so by žohnowanje tež w nowym domje było.“

Wšhelake k bliska a k daloka.

Njedželu 2. adventa budže lėtusche pošlednje šerbske kemschenje w Šchijžnej žyrkwi w Draždžanach. Lubi Šserbja čžyli šwojich pschiwuřnych a šnatch w Draždžanach a wokolnošcži w prawym cžafšu šnawo k dopřiknju na to dopomnicž, so njebychu škladnošcž škomdžili, Wóže šlowo w lubej maczernej rėczy šlyšcž a tež k Wóžemu blidu pschistupicž. Tež na to dopominamy, so budža bibliške pucžniki na nowe lėto k temu kemschenju hotowe a so budža w šhapalni Šchijžneje žyrkwe ša 15 np. dostacž.

Šdyž knjes šaral lic. theol. Mróšal w Šrodžišcžu kóžde lėto šerbskich na duchownštwjo šchtudowazych w šerbskim homiletiskim seminarje šhromadžuje a jich k wulkej špróžnitwošcžu a wuštojnošcžu wuwucžuje, so mohli jako šerbszy duchowni mjes nami w žohnowanju škuffowacž, móžemy k wulkej radošcžu šjewicž, so šmėje šo tole wuwucženje a pschihotowanje tež pschihodnje w pruškej Łužicy a to we Wóžerězach psches knjeja archidiafona Dobružkeho. Š wulkej džafownošcžu dyrbi šo wušbėhnyčž, so pruška wšchnošcž w nowšchim cžafšu šedžblitwje na poštrebnošcž našchich šerbskich wošadow džiwja, tak derje w žyrkwinišch kať tež w šchulškich naležnošcžach.